

Stroppetur til vulkanens indre

- I 1991 stod filippinske Mount Pinatubo for et af århundredets største vulkanudbrud
- 17 år senere kan man trekke til dens fortryllende kratersø, hvor kernen engang lå

På forhånd havde hotelpersonalet i nærliggende Angeles advaret om, at man skulle leje en firhjulstrækker, hvis man gjorde sig forhåbninger om blot at komme i nærheden af flodlejet, hvor det knap to timer lange trek til den berygtede vulkans berømte kratersø begynder.

Men at køretøjet i den grad var en nødvendighed, havde min kæreste og jeg ikke forventet.

På vej gennem stærke strømme og op over stejle flodbredder kæmper jeepen sig indædt gennem terrænet og sender skyer af mudder bagud, efterhånden som dens dækmonstre pløjer sig gennem det golde og mennesketomme område. På en times actionfyldt kørsel passerer man kun enkelte bønder, der undrer sig over, hvem der betaler for at drage ind i dette ugæstfrie landskab, som visse steder minder mere om Mars end Moder Jord. Og man er tilbøjelig til selv at stille netop det spørgsmål.

Klokken er kun 10, og allerede steger solen de bittesmå mennesker i kløften, der agerer endestation for køreturen. Pludselig lyder de beroligende ord om en "let tur" fra guiden som en mild underdrivelse. For mildt er der bestemt ikke. Medmindre man medregner de afkolende passager gennem floden, som efter vulkanudbruddet næsten er udtørret.

Alene i helvede

Man kan dog stadig glemme alt om at holde vandreskoene tørre. Efter at have forceret floden fem gange med små ballettrin og balancegang på glatte, drilske sten kommer man til en indsnævring af kløften, hvor der kun er én vej videre. Ned i floden og fremad.

Efter at fodtøjet har fået sin ild- og vanddåb, bliver det faktisk et behageligt indslag at gå gennem det skiftevis klare og orangefarvede, svovlfyldte vand med få minutters mellemrum. Med en kvælende luftfugtighed og skræmmende mangel på skygge, efterhånden som middag nærmer sig, føles det vidunderligt afkolende for hele kroppen, når fødderne og underbenene køles af.

Guidens forventede tidsplan virker uendeligt optimistisk. Hver gang vi spørger, hvor langt der nu er til kratersøen, smiler han bare og siger "20 minutter". Selv efter knap to timers sveddryppende stropetur er der stadig "20 minutter". Måske skyldes irritationen til dels, at den unge knøs ikke har så meget som en sveddråbe på panden og at han ikke taler engelsk som lovet.

Han går bare lidt i sin egen verden og lader flipflapperne fragte ham og følget derhen, hvor han som en søvngænger finder hen flere gange om ugen. På seks

timer indtager han ikke så meget som en dråbe vand eller en af de chokoladekiks, han tilbydes.

Selv har jeg på det nærmeste propet en rygsæk med saltholdig Gatorade, vand, druesukker og de ovennævnte kiks i tilfælde af, at man skulle vride om og tilbringe et ukendt antal timer med at humpe tilbage, da der ikke er telefonkontakt undervejs. Eller skyggen af civilisation. Alt sammen med til at intensivere oplevelsen.

Regntiden er værst

Selv om vi ikke ser skyggen af en regndråbe hele dagen, er det nu, regnsæsonen peaker. Det er en af grundene til, at vi på seks timer ikke ser så meget som en sølle koreaner eller japaner, der ellers fylder meget ved landets øvrige seværdigheder. Men turen til Mount Pinatubo er for hård, for lang og for humplet for de fleste "pakketurister". Helt modsat er scenariet dog i den tørre periode, hvor man stort set kan blive kørt lige til døren. Hvilket naturligvis ødelægger halvdelen af oplevelsen.

Vores oplevelse derimod skal først til at nå sit klimaks. Vi bevæger os nu gennem den sidste del af en snæver sti, hvor frodige buske truer med at opsluge os, inden vi når en lysning. Og hvilken lysning. Det, vi kan se, er den lyseblå kratersø, der alt efter årstiden skifter farve i et væld af blå nuancer.

Engang var dens spejlblanke overflade midten af vulkanen. Nu er den et 300 meter dybt, fredfyldt minde om, hvor mange millioner ton metaller, klippe og lava, der blev drønet helt op til 34 kilometer ud i atmosfæren.

Ordsproget med, at "intet er så galt, at det ikke er godt for noget", er måske ikke helt fair over for de millioner af filippinere, der blev berørt af udbruddet. Men når man sidder forpustet, halvvejs dehydreret og aldeles mælløs ved søbredden og stirrer på de stejle vægge, der for 17 år siden strakte sig yderligere 260 meter i vejret, kan man ikke undgå at tænke lidt i den retning.

Og der er uendeligt meget ro til at lade tankerne vandre. Der er stille som i en grav. Ikke en vind rører sig. Ingen fugleskrig eller menneskestemmer i miles omkreds. Kun historiens vingesus giver lyd fra sig.

Tekst og foto:
Simon Staun
sim@fyens.dk

Den første time på turen kører man i jeep, der er det eneste køretøj, der kan nå frem til udgangspunktet for trekket. Køretøjet pløjer sig gennem alt, mens man holder på kamera og vandflasker.

Man kan lige så godt glemme at komme tørskoet frem til Pinatubos indre. Der er så mange strømme og mindre floder at passere, at man skal være Jesus for ikke at blive gennemblødt til knæene. De flotte orange farver skyldes mineraler i vandet.

Pinatubos sø skifter farve alt efter, hvornår det sidst har regnet. Nogle gange er vandet helt klart, andre gange er det helt lyseblåt.

Trekking-tur

Trekking til Mount Pinatubo kan arrangeres gennem www.marsman-tours.com. Det koster 4000 pesos pr. person, hvilket svarer til ca. 430 kroner. Det omfatter transport, guide og efterfølgende frokost.

Man kan med fordel medbringe skiftetøj og sko, da man med garanti bliver gennemblødt af enten sved eller regn.

Man kan få massage, når man vender tilbage efter turen, hvilket kan anbefales inden turen tilbage til Angeles eller Manila.

Filippinerne

Grafik: Mikkel Petersen